

Arrest

**nr. 67 575 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat V. ANTUCHIN en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 3 juni 2006 wordt een positief verslag van de woonstcontrole opgesteld.

Op 2 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar zij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat zij sinds 15.12.2004 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Noch de getuigenverklaring van o.a. Y.C., A.K., S.J.(…) ongedateerd zijn, dat zij betrokkene bijna of zelfs meer dan vijf jaar kennen, noch de getuigenverklaring van dokter J.H. (...) waarin gesteld wordt dat betrokkene begin 2005 op raadpleging is gekomen en van Dokter G.L. (...) waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds begin 2007 bij de Dokter opgevolgd is geweest voor verschillende problemen, noch de huurcontracten, en voorgelegde aankoopbonnen, kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 15.01.2004. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat zij hier ononderbroken verblijft sinds 15.12.2004. Hoe goed de integratie bijgevolg eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die o.a. door een werkaanbieding dd. 20.11.2009 en attesten Nederlandse les), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.(…)”

2. Rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoekster een stuk neer, met name een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter onderbouwing van zijn grieven.

De Raad wijst erop dat het procedurereglement niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd en stelt vast dat de raadsman van verzoekster bovendien niet aantoonde waarom hij dit stuk niet tijdig kon neerleggen. Bijgevolg kan met dit stuk geen rekening worden gehouden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de *“miskenning van de materiële motiveringsverplichting (de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”* aan.

Verzoekster citeert de bestreden beslissing en zet vervolgens het volgende uiteen:

“Voor verzoekster is het zeer onduidelijk wat verweerder onder ononderbroken verblijf bedoelt en in welke periode (volgens verweerder) heeft verzoekster haar verblijf in België onderbroken? Verweerder vermeldt geen concrete juridische en feitelijke gegevens, die bestreden beslissing ondersteunen. Eigenlijk, is de beslissing gestoeld op veronderstellingen van verweerder dat verzoekster misschien na haar aankomst in België (in oktober 2004) daarna het Koninkrijk ooit verlaten heeft en terug keerde. Verzoekster meent dat aan haar betekend bestreden beslissing niet beantwoordt aan vereisten van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001). Verzoekster beschikt over bewijzen, die feitelijke vaststellingen (vermeld in de bestreden beslissing) tegenspreken. Aangezien de Raad geen bevoegdheid heeft van opportuiniteitsonderzoek, hoefden deze niet voorgelegd worden. Toch, voegt verzoekster volledige kopie van haar Oekraïense reispaspoort (document 13). Haar reispaspoort (...) is uitgegeven op 8 januari 2002 en geldig tot 8 januari 2012. Bij indienen van haar regularisatieaanvraag, voegde verzoekster kopie van haar bladzijde met foto + bladzijde 6, waar visa geplakt is. Noch wet noch vernietigde instructie, noch vademecum regularisatie vermeldt dat bij indienen van regularisatieaanvraag alle bladzijden van verzoeksters' identiteitsdocument moeten bijgevoegd worden.

Uit bijgevoegde bij de regularisatieaanvraag kopieën van eerste en zesde bladzijden van paspoort, kon door de verweerder duidelijk afgeleid worden dat verzoekster over haar Oekraïense reispaspoort beschikte. Verweerder betwist niet dat verzoekster over haar Oekraïense reispaspoort beschikt. Als verweerder, bij besluitvorming in dit dossier twijfelde of verzoekster ononderbroken in het Rijk verbleef, zou verweerder bij verzoekster om bijkomende informatie of bewijzen kunnen vragen, wat niet gebeurde. Uit Oekraïense reispaspoort kan men afleiden of verzoekster na haar aankomst in België (in oktober 2004) ooit het Koninkrijk verlaten heeft. Zonder haar reispaspoort is het voor verzoekster onmogelijk om het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren. Op bladzijde 32 van verzoekster reispaspoort kan men duidelijk zien dat verzoekster slechts één keer Oekraïne op 27 oktober 2004 verlaten heeft. Alle andere bladzijden (behalve bladzijde 6 met visa) zijn leeg, wat betekent dat verzoekster na 27 oktober 2004 niet meer naar Oekraïne terugkeerde of Europa verlaten heeft. Verweerder heeft nagelaten met al in het dossier beschikte gegevens rekening te houden of bijkomende informatie / alle bladzijden van verzoeksters' reispaspoort aan te vragen. Betrokkene meent dat verwerende partij bij de beoordeling van verzoeksters' vraag om regularisatie is uitgegaan vanuit niet volledige / niet correcte feitelijke gegevens en op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen. Alhoewel verzoekster via haar advocaat (stuk 11) de Dienst Vreemdelingenzaken contacteerde en klaar stond om bijkomende vragen te beantwoorden of andere documenten te leveren, bleef dit zonder enige reactie van de kant van verweerder. Trouwens, de aanvraag om regularisatie en schrijven van verzoeksters' raadsman bevatten alle noodzakelijke gegevens (adres, telefoon, fax en e-mail), waar verweerder zeer eenvoudig de raadsman kan bereiken. Zonder moeite te doen om advocaat van verzoekster te contacteren en bijkomende uitleg/bewijzen te vragen, haastte de Dienst Vreemdelingenzaken zich om aanvraag om regularisatie te weigeren.

Deze werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Met haar regularisatieaanvraag leverde verzoekster verschillende huurcontracten, waaruit blijkt dat ze werkelijk vanaf 15 december 2004 in het Rijk appartementen huurde, waar ze woonde (stukken 3 en 5). Tevens, voegde ze verklaringen van haar verhuurders, die deze bevestigen (stukken 4 en 6). Toch, weigert verweerder dit te aanvaarden en schrijft zeer tegenstrijdige zin in zijn beslissing “deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgische grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat zij hier ononderbroken verbleef sinds 15.12.2004”.

Met andere woorden zegt verweerder dat verzoekster wel in het Koninkrijk sinds 15 december 2004 verbleef maar hij is niet zeker dat dit verblijf wel of niet ononderbroken was. Verweerder beschikt niet over gegevens of bewijzen dat verzoekster het Koninkrijk ooit verlaten heeft, toch besluit verweerder dit in nadeel van verzoekster te interpreteren.

Omwille van illegale toestand van verzoekster kon ze zich niet bij de gemeente van haar verblijfplaats registreren en heeft geen andere bewijs behalve haar huurcontracten en verklaringen van huisbazen en kennissen, wat logisch is. Verzoekster huurde gemeubelde appartement (alles inbegrepen) en diende haar huurgelden aan verhuurder in hand te betalen. Trouwens, omwille van haar illegale toestand kon ze geen rekening bij een bank openen en vandaar haar huurgelden naar de rekening van huisbaas over te schrijven. Verweerder betwist niet dat huurcontracten en getuigenverklaringen echt zijn. Derhalve, moet verweerder met deze wel rekening houden. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie — en asielbeleid op basis van niet volledige / niet correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Er is duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent dat door bestreden beslissing werd het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart: 2004, nr. 129 541). Door formele / oppervlakkige benadering van verzoeksters' dossier, was aan verzoekster mogelijkheid ontzegd om bijkomende bewijzen van haar ononderbroken verblijf in het Koninkrijk te leveren. Bijkomend, er blijkt dat noch wet, noch instructie definitie van "ononderbroken verblijf" voorziet.

Door ontbreken van genoemde definitie en bij passieve houding van verweerder, wist verzoekster niet welke documenten in haar regularisatieprocedure moeten geleverd worden om ononderbroken verblijf in België kunnen bewijzen. Met andere woorden, is in deze het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Verzoekster voert gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moeten leiden."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Betreffende de vermeende schending van de wet dd. 29.7.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

'Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar zij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat zij sinds 15.12.2004 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Noch de getuigenverklaring van o. a. Y. (...), C. (...), A. K. (...), S.J. (...) [die] ongedateerd zijn, dat zij betrokkene bijna of zelfs meer dan vijf jaar kennen, noch de getuigenverklaring van dokter J.H. (...) waarin gesteld wordt dat betrokkene begin 2005 op raadpleging is gekomen en van Dokter G. (...) waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds begin 2007 bij de Dokter opgevolgd is geweest voor verschillende problemen, noch de huurcontracten en voorgelegde aankoopbonnen, kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 15.12.2004. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgisch

grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat zij hier ononderbroken verblijft sinds 15.12.2004. Hoe goed de integratie bijgevolg eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die o.a. door een werkaanbieding dd. 20.11.2009 en attesten Nederlandse les), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Verzoekster is niet ernstig waar zij voorhoudt dat het zeer onduidelijk is wat onder ononderbroken verblijf wordt bedoeld en in welke periode verzoekster haar verblijf in België zou hebben onderbroken. Uiteraard komt het aan verzoekster toe om bij haar aanvraag alle nuttige documenten voor te leggen die nodig zijn om aan te tonen dat zij aan alle voorwaarden voldoet van de criteria waarop zij zich heeft beroepen. Zo diende verzoekster, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op grond van het criterium 2.8A, onder andere aan te tonen dat zij sinds 15 12 2004 ononderbroken op het grondgebied verblijft. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft evenwel vastgesteld dat de stukken die verzoekster bij haar aanvraag en latere aanvulling heeft voorgelegd, enkel eventueel kunnen bewijzen dat zij reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, doch niet dat zij hier. Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden:

De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd.13.12.2006).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid is evenmin verplicht om bijkomende bewijzen op te vragen bij verzoekster indien hij van oordeel is dat er onvoldoende bewijzen voorliggen:

"2.15. Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. "(R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

De verwerende partij laat gelden dat, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, de gemachtigde over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt in het kader waarvan deze vermogt te beslissen de door de vreemdeling aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

De in de bestreden beslissing vervatte overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is verklaard door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. De gemachtigde heeft in casu de door verzoekster ingeroepen elementen beoordeeld, en aangegeven om welke redenen deze niet volstonden om aan verzoekster een machtiging tot verblijf toe te kennen.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Waar verzoekster kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar dossier beoogt, kan zij dus niet worden gevolgd. De verwerende partij laat nog gelden dat verzoeksters uiteenzetting als zou uit het gebrek aan stempels in haar paspoort (dat zij niet volledig heeft voorgelegd) blijken dat zij het

grondgebied niet heeft verlaten ter zake niet dienend is, gezien het uiteraard wel mogelijk is dat zij het Belgisch grondgebied zou hebben verlaten, zonder dat dit zichtbaar is in haar paspoort.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ongegrond is. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de bepalingen waarvan verzoekster de schending aanvoert.”

3.3. Het wordt niet betwist dat verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. Verweerder heeft verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf aldus ten gronde onderzocht. Uit het administratief dossier blijkt en dit wordt niet betwist, dat verzoekster haar aanvraag ten gronde onder meer baseerde op de instructies van 19 juli 2009, meer bepaald op punt 2.8.A, duurzame lokale verankering en een ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar. Verweerder heeft verzoeksters argumenten getoetst aan de criteria van punt 2.8.A.

Verweerder wijst er terecht op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan verweerder geen willekeur worden verweten. Nogmaals wordt benadrukt dat de nieuwe gehanteerde criteria geen betrekking hebben op de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” maar dat zij louter gehanteerd worden bij een beoordeling over de grond van de zaak. Hierdoor miskent verweerder noch het wettigheidsbeginsel, noch de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad van State. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij in haar aanvraag de toepassing heeft gevraagd van het criterium punt 2.8 van de instructie, zodat en gelet op het vertrouwensbeginsel, verweerder verzoeksters aanvraag ook aan de criteria van de instructie kon toetsen. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekster.

Verzoekster stelt vast dat zij volgens de motivering in de bestreden beslissing er niet in slaagt aan te tonen sinds 15 december 2004 ononderbroken op het Belgisch grondgebied te hebben verbleven. Zij begrijpt echter niet hoe zij kan voldoen aan een ‘ononderbroken verblijf’ en waarom verweerder haar verblijf ‘onderbroken’ acht. Zij verwijst naar de talrijke bewijzen die het oordeel van verweerder tegenspreken. In het bijzonder verwijst zij naar de huurcontracten en verklaringen van verhuurders. Verweerder betwist in de bestreden beslissing niet dat de huurcontracten en getuigenverklaringen echt

zijn. Verweerder oordeelt bijgevolg dat geen ononderbroken verblijf is aangetoond terwijl hij niet over gegevens of bewijzen beschikt waaruit zou blijken dat zij het grondgebied heeft verlaten.

De Raad stelt vast dat verweerder de aangehaalde elementen ten gronde heeft getoetst aan het criterium 2.8A van de vernietigde instructie en in het bijzonder aan het criterium 'ononderbroken verblijf van vijf jaar'. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat er *in casu* geen ononderbroken verblijf is aangetoond en motiveert:

"Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat zij sinds 15.12.2004 ononderbroken op het grondgebied verblijft. Noch de getuigenverklaring van o.a. Y.C., A.K., S.J.(...) ongedateerd zijn, dat zij betrokkene bijna of zelfs meer dan vijf jaar kennen, noch de getuigenverklaring van dokter J.H. (...) waarin gesteld wordt dat betrokkene begin 2005 op raadpleging is gekomen en van Dokter G.L. (...) waarin gesteld wordt dat betrokkene sinds begin 2007 bij de Dokter opgevolgd is geweest voor verschillende problemen, noch de huurcontracten, en voorgelegde aankoopbonnen, kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier ononderbroken verblijft sinds 15.012.2004. Deze getuigenverklaringen kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat zij hier ononderbroken verblijft sinds 15.12.2004."

Waar verweerder stelt dat de getuigenverklaringen van de artsen, de huurcontracten en voorgelegde aankoopbonnen niet kunnen worden weerhouden als bewijs dat zij in België ononderbroken verblijft sinds 2004, doch wel dat zij op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, wordt in de bestreden beslissing niet aangegeven op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie komt dat geen ononderbroken verblijf is aangetoond. In de beslissing wordt niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom de elementen die verzoekster in haar aanvraag heeft bijgebracht, met name de huurcontracten en verklaringen van de verhuurders, waarvan de echtheid niet wordt betwist en de overige ingediende stukken, geen ononderbroken verblijf kunnen aantonen. Waar verweerder aldus stelt dat de voorgelegde elementen een verblijf op het Belgisch grondgebied kunnen aantonen maar geen ononderbroken verblijf, zonder de redenen op te geven waarom geen ononderbroken verblijf wordt aangetoond, is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd.

Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN